

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermogeni Episcopo. 130.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Dei memoria. Atque hoc est quod ex me scire voluisti, Renuit cōsolari anima mea: Memor fui Dei & delectatus sum. Quem admodum enim mulieris illius cruento profluvio laborantis morbus, qui nec exinaniri, nec à medicis tractari ac sedari poterat, temporis puncto depulsus est (ca enim simbriam tetigit, Christus id passus est, ac morbus profugit:) sic etiam humana mœstitia consolationem propellens, vt cui nihil solatij adhiberi queat, ad solam Dei recordationem facillit & euanescit.

Hermogeni Episcopo. 130.

Cū Scriptura sacra de Salvatore verba facit, ὁ sacrum caput haudquaquam pugnatia docet: verūm cuique rei, quod proprium atque cōgruum est, tribuit. Partim enim ad diuinitatem spectat, partim ad assumptam humanitatem, partim denique ad voluntarias perpeffiones. Lucem quippe veram eum, & gloriæ splendorem, ac paternæ substantiæ figuram esse dixit: primum ob essentiæ claritatem: alterum ob æternitatem, vel, vt rectius loquar, coæternitatem: postremū ob substantiam, & quia veris & germanis notis ornatus est. Nam nec splendoris vocabulum minimè subsistens quiddam esse existimetur, figuræ atque characteris vox substantiam confirmat. Rursum speciosam forma præ filiis hominum, atque item speciosum in stola sua eundem vocat, propter diuinam & lapsus omnis expertem assumptæ humanitatis virtutem. Postremò non habentem speciem neque decorem, duplici de causa: altera, quoniam herili forma occultata seruillem ostendit: altera, quia in eo supplicio, quod voluntariè ac spontè subiit, nullum non cōtumeliæ genus excitatum est. Pendebat quippe in patibulo, meridiano tempore, atque in metropolitana vrbe, ac maximo festo, in quo neminem fuisse verisimile est, qui nō interesset. Quinetiam alijs cauillis in eum ludebant, alij sannis eum impetebant, alij probris lacerabant, alij acutum offerebant, alij contumeliis

ὡς ἡ θεία μνήμη, καὶ τὸ ἔστι ἀρετῆς ἢ θείας μνήμης, ἀπληρώτως ὡς θεὸς ἠθέλωσι ἢ ψυχῇ μου εὐμνήσθω τὸ θεὸς, καὶ εὐφρανθῶ. ὡς περὶ τὸ ἀκένωτον, καὶ δυσμεταχείριστον ἰατροῖς, τῆς ἀμφορόσης πάθος, ἐν ἀχειραίεσσι ῥοπή ἀπιλάθῃ. ἢ μὲν γὰρ ἦστατο, ὁ δὲ οὐκ ἔχετο, τὰ δὲ ἐδραπέτευσε, ἔπειτα καὶ ἡ λύπη ἢ ἀνθρώπινη παρελθόντων ἀπὸ τῆς μνήμης, ἀπὸ πάσης ὡς ἀμνηστίας δυσμεταχείριστος, ὡς τὸ θείας μνήμης μόνος ῥαδιῶς οἴχεται, καὶ εἰς τὸ μὴ ὄν χερσῶν.

Ερμολόγει ἑπισκόπῳ. ρλ.

Οὐ τὰ πάντα ἐαυτῇ, ὁ ἱερεὺς κεφαλὴ, δογματίζει ἢ θεία γραφὴ πρὸς τὸ σωτήριον διδάσκουσα, ἀλλ' ἐκάστῳ ἀτάκτως τὸ οἰκείον καὶ ἄρετον νέμει. τὰ μὲν γὰρ πρὸς τὴν θεότητα βλέπει, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἀνθρώπινην, τὰ δὲ πρὸς τὰ ἑκούσια πάθη. φῶς μὲν γὰρ αὐτὸν ἀληθινὸν εἶπε, καὶ ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ ἀκτῆς τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως, τὸ μὲν ἄλλο τὸ φαιδρὸν τῆς οὐσίας, τὸ δὲ ἄλλο τὸ αἰδίον, μᾶλλον δὲ σωματικόν. τὸ δὲ ἄλλο τὸ ἐνυπόστατον, καὶ ἄλλο τὸ γνησίως καὶ ἀκτῆσιν ἐμωρεπέν. ἵνα γὰρ μὴ τὸ ἀπαύγασμα ἀνυπόστατον νομισθῆ, ὁ καὶ ἀκτῆσιν τῶν ὑποστάσεων ἐξομαρτῶν ἀρῶν δὲ ὡς τῆς ὑπὸ τῆς ἀνθρώπων, καὶ ὡραῖος ἐκτολῆ, ἄλλο τὸ ἀνθρώπων, ἐν ἑαυτῷ ἀπαιτῶν ἀρετῶν. οὐκ ἐχροντα ἔδος ἔδε χαλλός, δουρὶ ἐπέκει, ἐνός μὲν ἐπειδὴ τῆς δεσποτικῆς μορφῆς κρύψας, τῆς δὲ δούλης ἐπεδείκνυτο, ἐπεὶ δὲ, ἄλλο τὸ ἐν τῷ πάθει, ἔκτουσις ὑπέστη πᾶσαι παροῖναι κενήσθαι. σκῆματο γὰρ ἐπὶ τῆς ἱερῆς, ἐν ἡμέρᾳ μέσῃ, καὶ ἐν μητροπόλει, καὶ ἐν ἑορτῇ μεγίστῃ, καὶ ἐν ἡδύνα εἰκὸς οὐκ ἐποφθαλμῶν, καὶ οἱ μὲν ἐκασμῶδδου, οἱ δὲ ἐχλεύαζον. οἱ μὲν ἀνείδιζον, οἱ δὲ ὄξος πρὸς σέφερον. οἱ μὲν ὑβρίζον, οἱ δὲ λόγῳ τῶν πλεονεχῶν ἐμυθίζον. καὶ πρὸς μὲν τὰς συστάσεις γέντας

ἑταίρους ληστές, ἔδδεν τοῖσ' αὐτοῖς ἔδρων, εἰς αὐτῶν δὲ παρόντων, ἃ μὴ εἰς τὰς ὑπερμεγέθεις παροῦν εἶναι ἴσμεν.

cum afficiebant, alij lancea ipsius latus fo-
diebant. Atque in eos quidē latrones, qui
vnā cum ipso in crucem acti fuerant, nihil
tale perpetrabant: in ipsam autē eiusmodi
contumeliis, quibus ne in nocentes quidē
& facinorosos vti fas est, bacchabantur.

Λαμπητῖῳ ἑπισκοπῶ. ρλα.

Lampetia Episcopo. 131.

Ὅτι ὡς τῆ σωματικῆς καλλείας ὄρος
ἡ τῆς μετὰ δὲ συμμετρία, ἔτω καὶ τῆ
ψυχικῆς καλλείας ἕχατος ὄρος, ἡ τῆς
ἀρετῆς συμμετρία. εἰ γὰρ αἱ ἀκρότη-
τες εἰς χακίαν ἐκπίπτουσιν, ὡς πινες
τῆς σοφῶν ἀπεφύγαντο. ἴέλων γὰρ
εἶναι πῶς οἰκονομικὸς εἰς φειδωλίαν ἐκ-
πίπτει, καὶ ἴέλων εἶναι μεγαλόφυχος εἰς
ἀσωπίαν· διὸ καὶ μεσότητος εἶναι τὰς
ἀρετὰς ὠρίσαντο. ἀσθεσίας γὰρ καὶ
δυσασθεσίας μέση ἔστιν ἡ εὐσθένεια. εἰκό-
τως καὶ ὁ σφοδρὸς παρήνεσε, μὴ γίνεσθαι
χρησὸς πολὺ. εἰ δὲ καὶ τὸ το παραγῆ, μὴ εἰ
τοῖς εἰς σέ παρὰ τῆς πέλας πλημμε-
λεμέθοις πικρὸς γίνεσθαι, καὶ ἀκριβὲς δι-
χρησῆς, ἀλλ' ὑπερβαίνει τὸ δὲ χροῖ τῆ ἀ-
γαθότητι, συζητῶμεν νέμων τοῖς συγ-
γνώμης μέγιστα εἰς σέ πλάσσει.

Vt corporeæ pulchritudinis norma, mē-
brorum apta proportio est: ita etiam extre-
ma spiritualis pulchritudinis linea in vir-
tutum mediocritate consistit. Nam si ex-
tremities, vt quidam sapientes viri pro-
nunciarunt, in vitium degenerant (cupiēs
enim quispiā probus rei familiaris dispen-
sator esse, in tenacitatem & auaritiam la-
bitur: cupiens liberalis esse in prodigalita-
tem cadit. Vnde etiam virtutes mediocri-
tates esse definierunt. Inter pietatem enim
& impietatem medium locum pietas ob-
tinet.) haud abs re Sapiens quoque mo-
nuit, Noli esse iustus multū. Quod si hoc
quoque præcipit, caueas velim ne in iis, in
quibus alij aduersum te peccant scuerum
& acerbum iudicem te præbeas: verū iu-
stitiam bonitate vince, iis nimirum, qui
venia indigna peccata in te admittunt, ve-
niam tribuens.

Τῷ αὐτῷ. ρλβ.

Eidem. 132.

Ἐπειδὴ ἡ ἡμετέρα ἀφῆνοια ἡ ὑπο-
θεσιν τῆς ἐγκωμίων τῶν παναρίτων Ἐρ-
μογῆς τοῦ ἑπισκοπῆ & διώταται δὲ
ἔρασμα, ἔδδεν τὴν κατὰ θεοῦ ἀγαθῶν
ἀφῆνοιαν ἡ γνώμην χωρεῖ, συζητῶμεν
μοι νέμει μὴ παρατήρησθαι. ὅτι γὰρ μὴ δὲ
πρὸς μέρος ἐπαρέσειμ ῥάδιον, πῶς
πᾶσιν ἐπέξελθεῖν δυνατοῖν.

Quandoquidem mens nostra laudum
præstantissimi Episcopi Hermogenis ar-
gumentum, ac rerum ab eo præclare & ex
virtute gestarum amplitudinē capere ne-
quit, idcirco mihi velim ignoscas. Nam
qui aliqua etiam dumtaxat ex parte prædi-
candis ipsius laudibus vix par sum, quo-
nam tandem pacto omnes ipsius laudēs o-
ratione persequi possim?

Πέτρῳ σχολαστικῷ. ρλγ.

Petro Scholastico. 133.

Χρὴ, ὦ φίλος, τὰ ἀνόματα ἀφέντας
τῆς ἀγαθῶν, ἵνα τὰ πράγματα βα-
δίζω. βασιλεία μὲν γὰρ καὶ πλοδοποιεῖ καὶ
δύναμις, ὀνόματα μὲν παρὰ τοῖς ἔξωθεν

Operæ precium est amice, relictis bono-
rum nominibus ad res ipsas contendere.
Regnum enim, & opes, ac gloria, nomina
quidem sunt apud externos: res autē apud
N x iij